

נחל זהר

פירושים וחידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - קורה קעו

ויקח קרנח, מה זה ויקח? לקח עצמה רעה לעצמו. כל מי שרודף אחר מה שאינו שלו - זה בורח ממנו, ולא עוד, אלא מה שיש לו - נאבד ממנו. קרנח רדף אחר מה שאינו שלו - את שלו אבד, ואחר לא הרויח.

קרנח הלך במחלקת. מה זה מחלקת? פלוגתא. מחלקת שלמעלה ולמטה. ומי שרודף לחלק תקון העולם, נאבד מכל העולמות. מחלקת היא מחלקת של השלום, ומי שחולק על השלום חולק על השם הקדוש, משום ששם הקדוש נקרא שלום.

בא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום. כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו שלום, ומחו? שבת, שהיא שלום העליונים והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי שחולק עליו, יאבד מהעולם.

צלפחד חלק על שבת, שהיה (במדבר טו) מקושר עצי. מי אותם עצי? אותם עצי אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנות) חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום

שלמעלה.

רבי יוסי אמר, כתוב (תהלים קיט) שלום רב לאחבי תורתך וגו'. התורה היא שלום, שבתוב (משלי ג) וכל נתיבותיה שלום. וקרה בא לפגם שלום שלמעלה ומטה, ומשום זה נענש מלמעלה ומטה.

ויקמו לפני משה וגו'. פסוק זה פשוטו החרים. רבי שמעון אמר, קראי מועד, קראי כתוב, חסר יו"ד. למה קראי? אלא כך הוא - מלכות הארץ בעין מלכות הרקיע. וסוד זה - כל אותם כתרים עליונים שהשם הקדוש נאחז בהם, כלם מזמנים במקום שנקרא קדש, זהו שבתוב (ויקרא כג) מקראי קדש. ואימתי? בשעה שמועד זמין בעולם. כמו שאותם כתרים עליונים שמוזמנים מקדש העליון, כך גם

ויקח קרנח, מאי ויקח. נסיב עיטא ביטא לגרמיה, כל דרדף בטר דלאו דיליה, איחו עריק מקמיה. ולא עוד, אלא מה דאית ביה אתאבד מניה. קרנח רדף בטר דלאו דיליה, דיליה אבד, ואחרא לא רויח.

קרנח אזיל במחלוקת. מאי מחלוקת. פלוגתא. פלוגתא דלעילא ותתא. ומאן דבעי לאפגמא תקונא דעלמא, יתאבד מכלהו עלמין. מחלוקת, פלוגתא דשלום. ומאן דפליג על שלום, פליג על שמא (דף קע"ו ע"ב) קדישא, בגין דשמא קדישא, שלום אקרני.

תא חזי, לית עלמא קאים אלא על שלום, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת, דאיהו שלמא דעלמי ותתמי, ובדין אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה, יתאבד מעלמא.

צלפחד פליג על שבת, דהוה מקושר עצי. ומאן אינון עצי. אינון אילנין אחרנין (קנ"ז ע"א) בדאמרנו. ואינון מלין (ס"א אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על שלמא דעלמא.

רבי יוסי אמר, בתיב (תהלים קיט) שלום רב לאחבי תורתך וגו'. אורייתא הוא שלום, דבתיב, (משלי ג) וכל נתיבותיה שלום. וקרנח אתא לאפגמא שלום דלעילא ותתא, בגין כך אתעניש הוא מעילא ותתא.

ויקמו לפני משה וגו'. האי קרא אוקמוה חברייא. רבי שמעון אמר, קריאי מועד קראי בתיב, חסר יו"ד, אמאי קראי. אלא חכי הוא, מלכותא דארעא בעין מלכותא דרקיעא. ורזא דא, כל אינון כתריין עליון, דשמא קדישא אתאחיד בהו, כלחו זמינין מאתר דאקרני קדש, דרא הוא דבתיב, (ויקרא כג) מקראי קדש. ואימתי (צ"ח) בשעתא דמועד זמין בעלמא, בגוונא דאינון כתריין עליון,

דזמינין מקדש עלאה, הכי נמי קדש תתא זמין לחילוי,

לאעטרא ולאעלאה לחו.

קדש עלאה ידיעא, קדש תתאה חכמת שלמה, הכי נמי
איהי זמינת לכל חילאה. ואינן חילין בולחא, זמינין
לאעטרא בהאי קדש תתאה, בזמנא דמועד שרייא
בעלמא. ובגוונא דחילאה קיימין לעילא, הכי נמי קיימי
ממנן דעמא, בדונמא דילה לתתא, ועל דא אקרון קראי
מועד. ובגין דאנן לתתא, קראי מועד חסר, (בגוונא
דלעילא) אכל בשלימו יתיר אינן.

אנשי שם ודאי, ולא אנשי יי. ודא הוא רזא, בנקבו שם
יומת, ואוקימנא. ועל דא אקרי הבא, אנשי שם ודאי,
בין דמסטרא דגבורה קא אתיין, אנשי שם אינן, הא
שבחא דלחון יתיר, אכל אינן נטלו לגרמניהו. ואתאחדו
במחלוקת.

בקר וידע יי את אשר לו. אמאי בקר, ואמאי קדוש
ולא טהור. אלא אינן מסטרא דטהור קא אתיין, וקדוש
בהנא. אמר משה, בקר, דכדין בתרא דבהנא אתער
בעלמא, אי אתון כהני, הא בקר, פלחו עבודה דבקר,
וכדין וידע יי את אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו
סתם, דא ליואי. ואת הקדוש, דא בהנא, כדין והקריב
אליו. ולית מאן דאבחין מלה, אלא בקר, אי תתחזון
לאשתארא בסטר דינא, בקר לא סביל לבו, דהא לאו
זמניה הוא. ואי תתחזון לאשתארא בחסר, הא זמניה
הוא, ותשתארון גביה, ויקבל לבו.

במה. במקרת. דהא קמרת בעי לשושבינא, לאתקטרא
על ידיה בכלא, ולאתקשרא. מאן שושבינא. דא בהנא.
ובגין כה, ויהי האיש אשר יבחר יי הוא הקדוש, ולא
הטהור. תרין דרגין אינן: קדוש. וטהור. כהן, קדוש.
לוי, טהור. ועל דא הקדוש כתיב.

קדש תחתון זמין לחילוי

לעטראם ולהעלותם.

קדש עליון ידוע, קדש תחתון חכמת שלמה, כך גם היא
מומנת לכל חיליה, ואותם חילות פלם עתידים להתעטר
בקדש תחתון זה בזמן שמועד שריו בעולם. וכמו שחיליה
עומדים למעלה, כך גם עומדים ממני העמים בדגמיתה
למטה, ועל זה נקראו קראי מועד. ומשום שהם למטה,
קראי מועד חסר, (כמושלמעלה) אכל הם

בשלמות יתרה.

אנשי שם ודאי, ולא אנשי ח'. וזהו סוד (ויקרא כד) בנקבו
שם יומת, ובארנן, ועל זה נקרא באן אנשי שם ודאי. בין
שמוצד הגבורה באים, אנשי שם הם, הרי שבחם יתר,
אכל הם לקחו לעצמם

ונאחזו במחלוקת.

בקר וידע ח' את אשר לו. למה בקר? ולמה קדוש ולא
טהור? אלא הם באו מצד של טהור, וקדוש הפהן. אמר
משה, בקר, בשפטר הפהן מתעורר בעולם - אם אתם
כהנים, הרי בקר, עבדו עבודת הבקר, ואז וידע ח' את
אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו - סתם, זה הלויים.
ואת הקדוש - זה הפהן. אז והקריב אליו. ואין מי שיבחין
בדבר אלא בקר. אם תהיו ראויים להשאר בצד הדין, בקר
לא יסבל אתכם, שהרי לא זמנו הוא. ואם תתראו להשאר
בחסר, הרי זמנו הוא, ותשארו אצלו ויקבל אתכם.

במה? במקרת. שהרי קמרת צריכה שושבין להתקטר על
ידו בכל ולהתקשר. מי השושבין? זה הפהן. ומשום כך,
ויהי האיש אשר יבחר ח' הוא הקדוש, ולא הטהור. שתי
דרגות הן: קדוש וטהור. כהן קדוש, לוי טהור. ועל זה
הקדוש כתיב.

תורה לג

(לשון רבנו זכרנו לברכה)

מי האיש החפץ חיים, אהב ימים לראות טוב:

(תהלים לד)

א הפלל הוא, שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלוק במדותיו ובמארגותיו, שלא יהא לו חלוק בין בטיבו בין בעקו, תמיד ימצא בו חשם יתברך, הינו (שם נו): ב'ה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר. ועלידי מה ימצא חשם יתברך בין בטיבו בין בעקו, עלידי התורה הנקראת שלום, כמה דאיתא אמר (משלי ג): וכל נתיבותיה שלום; ועלידי צדיקים שנקראו גם בן ברית שלום. ומחמת זה יכול לאהב את השלום בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות שלום בין ישראל, ולאהב זה את זה:

ב וצריך לדעת, שמלא כל הארץ כבודו, ולית אתר פנוי מנה, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. ואפלו מי שעוסק במשא ומתן בעפ"ם, לא יכול להתנצל ולומר: אי אפשר לעבד את השם יתברך מחמת עביות וגשמיית שנופל תמיד עליו, מחמת העסק שעוסק תמיד עמהם. כי כבר גלו לנו חכמינו זכרונם לברכה, שבכל דברים גשמיים, ובכל לשונות העפ"ם, יכול למצא בהם אלקות, כי בלא אלקותו אין להם שום חיות וקיום כלל, כמו שכתוב (נחמיה ט): ואתה מחיה את כלם. לבד שהחיות ואלקות זהה שם בצמצום גדול ובמעוט, רק כדי חיינו להחיותו ולא יותר. כי הקדוש ברוך הוא צמצם את אלקותו בצמצומים רבים ושונים, מראשית המחשבה עד נקדת המרכיז של עולם הגשמי, ששם מדור הקלפות. ובכל מה שמשותף לשל יותר ומתצמצם יותר למטה, אלקותו מלפ"ש שם במלבושים רבים יותר. וזה שגלו חכמינו זכרונם לברכה, ופתחו לנו פתח, שהמשפיל ידע ויבין

שבכל הדברים גשמיים יש אלקותו וחיותו, כמו שאמר חכמינו זכרונם לברכה (מנחות לד): טט בכתפי שתים, פת באפריקי שתים; להודיע שבכל לשונות העפ"ם יש שם אלקותו מחיה אותה. וזה שמביא בירושלמי (תענית פא): אם יאמר לך אדם היכן אלקיך, תאמר לו: בברך גדול שברומי, שנאמר: אלי קרא משעיר. נמצא שזה האדם ששאל היכן אלקיך, בודאי הוא משקע במדור הקלפות, כי הוציא את עצמו מן הפלל וכפר בעקו, שאמר: היכן אלקיך, ונדמה לו שבמקומו אין שם אלקים. בכן תאמר לו: אפלו במקומך, שאתה משקע במדור הקלפות, גם כן שם תוכל למצא אלקותו, כי הוא מחיה את הכל, כמו שכתוב: ואתה מחיה את כלם; ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו יתברך, ולשוב אליו בתשובה שלמה, כי לא רחוקה היא ממך, אלא שבמקומך שם רבו חלבושים. וכל מה שאדם חולק ממדרגה למדרגה, הוא מתקרב יותר אל השם יתברך, ויכול לידע את השם יתברך בהבנה יתרה, כי כל מה שהמדרגה יותר עליונה, נתמעטו חלבושים, ונתמעט הצמצום, ואז הוא מקרב יותר אל השם יתברך, ויכול לאהב את עצמו עם השם יתברך באהבה יתרה:

ג והנה יש שני מיני ימים: ימי טוב וימי רע. כמו שכתוב (קהלת ז): ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה. הינו שצריך לאדם להסתפל שם היטב היטב, בודאי ימצא שם ימי טוב, הינו תורה. ותימים נקראים מדות, כמו שכתוב (תהלים לו): ומדת ימי; וחסדות הם התורה, כי אוריתא פלה הם מדותיו של הקדוש ברוך הוא, כי התורה מדברת מאהבה ויראה ושאר המדות, ובה ברא הקדוש ברוך הוא עלמין, כמו שכתוב (משלי ח): ואהיה אצלו אמון – אל תקרי אמון, אלא אמן (כ"ר פ"א, זוהר שמיני דף לה:). ואותיות התורה הם המחיין את כל דבר ודבר, אלא כל מה שהמדרגה היא למטה, שם הם אותיות התורה בצמצום יותר ממה שהיו במדרגה יותר עליונה, ואינם מאירים כל כך כמו למעלה במדרגה

עליזנה, כדי שלא להשפיע אור וחיותה יותר מהראוי. נמצא, אפילו במדור הקלפות, הינו בימי רע, שהם מדות רעות ולשונות עבוב"ם, שם יכולין למצא אותיות התורה. אבל מחמת רבוי הלבושים וגדל הצמצום, אינם נראים אותיות התורה, הינו ימי טוב, עלידי ימי רע והחשך השורה עליהם. אבל מי שבופה את יצרו הרע, הינו הימי רע, הינו המדות רעות, אזי הרע נתבלבל לגמרי נגד ימי הטוב שבהם, אזי אותיות בולטות ונראים ומאירים ביותר, כי מתחלה לא היו מאירין כל כך, כי לא קבלו אור מלמעלה, כדי שלא יקבלו הימי רע יותר מפדי חיונו. ועכשו שנתבטל הרע, ונשארו אותיות התורה לבד, אזי מקבלין אור רב מלמעלה: נמצא, זה שבופה את יצרו, הינו שבופה את ימי רע, כשהוא מדבר עם העבוב"ם או שרואה מדותיהם, אזי תכף הרע ששוכן על הטוב, הינו אותיות התורה, נתבטל ונפיל, ואותיות התורה בולטין, אזי הוא יודע התורה שבאותו הדבר: וזה שכתוב בזהר הקדוש (לך לך דף צ): ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו; אליו אננו דמתגברין על יצריהו, אננו דמין למלאכין ממש. עשי דברו – דעבדין להאי דבר, לשמע בקול דברו – אננו זכין למשמע קלין מלעלא. כי התורה נקראת דבר, כמו שכתוב (תהלים קה): דבר צוה לאלף דור, וכל מה שאותיות התורה נתצמצם ונתלבשים בצמצומים ובלבושים יתרים, התורה הוא בהעלם ובאתפסא יותר, ומי שמפשיט את האותיות התורה מהלבושים, הוא דומה כמי שבונה את התורה למשל, אותיות התורה שהיו מפזרין ומפרדין בלשונות העבוב"ם, ולא היה שום אדם יודע מהם, מחמת הימי רע שהחשיך עליהם והלביש אותם. ובשבא זה האדם, שהוא דומה למלאך ה' צבאות, עלידי שבופה את יצרו, הינו הימי רע, אזי הרע, הינו לשונות העבוב"ם, נכפפין ונתבטלין כנגדו, ואז נשארו אותיות התורה בולטין; וכשנפשטין מהלבושים הגשמיים, הינו מלשונות העבוב"ם, הינו ממדות רעות, הינו מימי רע, אזי מקבלין אלו אותיות התורה אור רב יותר ממה שהיו מקבלין מתחלה, כי מתחלה לא היו מקבלין אלא כדי חיות הראוי לאותו מקום, כדי שלא להשפיע יותר מהראוי להם,

כמו שכתוב בכתבי האר"י: עד דלא ידע בין אור המן לברוך מרדכי, הינו שישמשו שפע להקלפות כדי חיונו ולא יותר. (עין ב"פרייז"חיים" בכוונות פורים פרק ו', מבאר שם שצריכין להמשיך חיות להקדשה הנעלמת בתוך הקלפות, אבל צריכין להמשיך החיות בצמצום גדול, שהיו סוד פונות השכרות של פורים, עין שם). אבל כשנפשטין האותיות מהקלפות, אזי מקבלין אור רב מלעלא. וזה: עשי דברו לשמע בקול דברו, כשעושין ובנין להתורה שהיה מתחלה מפזרין ומפרדין בלשונות העבוב"ם ובמדות רעות ובימי רע, אזי: לשמע בקול דברו, וזכין למשמע קלין מלעלא. הינו שהדבר, הינו התורה, מקבלין אור רב מלמעלה, וזה שמיעת התורה. וזה פחינת נעשה ונשמע, שמתחלה עושין ובנין לאותיות התורה, שיהא אותיות בולטות ומצטרפות (יזא עג): ואחר כך: נשמע – זכין למשמע קלין מלעלא. הינו שאותיות התורה מקבלין חיות ואור רב יותר ממה שקבלו מתחלה, כשהיו מלבשין בלשונות הגוים ובימי רע:

ד וזה ידוע, שהתורה, הינו המדות, הינו הימים, שורה בהם אהבתו ויתברך שמו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (בלק דף קצא: בראשית דף מו): יומם יצוה ה' חסדו; שהחסד, הינו האהבה, כמו שכתוב (ירמיה לא): אהבת עולם אהבתיך [על בן משכתיך חסד] וכו', הוא יזמא דאזל עם בלחו יומין, הינו המדות. כי המדות הם צמצומים לאלקותו, כדי שנוכל להשיג אותו עלידי מדותיו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (פ' בא דף מב): בגין דישתמודעין לה; כי בלא מדותיו אי אפשר להשיג אותו. ומחמת האהבה שאהב את ישראל, ורצה שידבקו בו ויאהבו אותו עמו מזה העולם הגשמי, הלביש את אלקותו במדות התורה. וזה בחינות של תרי"ג מצוות, כי השם יתברך שער בדעתו שעל ידי המצוה הזאת נוכל להשיג אותו, ועל ידי זה צמצם את אלקותו דוקא באלו התרי"ג מצוות. למשל ששער בדעתו מצות תפילין, שהמצוה הזאת צריק להיות כך, הינו ארבע פרשיות וארבע פתים של עור כתובים ורצועות של עור, כי כך שער בדעתו, שעל ידי הצמצום הזה נוכל להשיג אותו

ולעבדו, ולכן לא צוה שיהיה ארבע בתיים של כסף וזהב, כי בן שער ומדד על ידי אהבתו. נמצא שעל ידי אהבתו שאהב את ישראל, הלביש את עצמו במדות התורה. נמצא שבכל מדה ומדה יש שם אהבה, שהקדוש-ברוך הוא אוהב את עצמו עם ישראל. נמצא, מי שמבטיח את התורה מלבושי הקלפות, על ידי כפיית היצר, אזי הוא מקרב אל השלום, כמו שכתוב: וכל נתיבותיה שלום; והתורה יש בה שני בחינות: בחינות נגלה, ובהינות נסתר. והנסתר הזה, הוא אוריתא דעתיקא סתימא דעתיקא לאתגליא לעתיד לבוא. ואז בשיתגלה התורה הזאת דעתיקא סתימא, אזי יהיה השלום נפלא בעולם, כמו שכתוב (ישעיה יא): וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו', לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה'; כי אזי יתגלה האהבה שבדעתו:

ה כי יש שני מיני אהבות: אחת, שהיא אהבה שבימים, כמו שמובא לעיל: יומם יצוה ה' חסדו, יומא דאזל עם בלחו יומיו; שבכל יום, הינו שבכל מדה ומדה, יש שם אהבתו של השם יתברך עם ישראל, וזה שבפעל. ויש אהבה שהוא בכה, הינו האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קדם הבריאה, שהיו ישראל עדין בדעתו ובמחו. למשל, יש אהבה שהאב אוהב את בנו, שכל אדם יכול להשיג זאת האהבה. והתקשרות והאהבה שיש בין הבן ובין האב בשעדין הבן במח האב קדם ההולדה – זה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולין להשיג עכשו, כי אין משיגין עכשו כי אם בזמן ובמדות, ואהבה שבדעתו ובמחו היא למעלה מחזמן והמדות, ואינו מלבש בשום לבוש. ולעתיד לבוא שיתגלה אוריתא דעתיקא סתימא, ואז יתקיים מאמר חכמינו זכרונם לברכה (תענית לא): עתידים צדיקים להראות באצבע, כמו שכתוב: זה ה' קוינו לו; כי אז יפשוט הקדוש-ברוך-הוא את לבושו, ומלא הארץ דעה את ה' במים לים מכסים, ויתגלה האהבה שהיא בדעת, שהיא פנימיות התורה, הינו אלקותו השוכן בתוך התורה והמדות. כי עכשו חלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו, הינו על פנימיות התורה. ובשיתגלה הפנימיות, הינו

אלקותו, אזי יתרכה השלום, כמו שכתוב: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה – שיתגלה האהבה שבדעת: וזהו (זכריה יד): והיה יום אחד יודע לה' – שיתגלה האהבה, הנקרא יום, כמו שכתוב: יומם יצוה ה' חסדו; הינו התורה הפנימיות שהיתה צפונה, כמו שכתוב (בראשית א): וירא אלקים את האור כי טוב; ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה יב): כי טוב לגנו, כי אור התורה הזאת אין העולם כדאי להשתמש בה. והתורה נקרא טוב, שנאמר (משלי ד): כי לקח טוב נתתי לכם (ע"ז יט). ונקרא אור, כמו שכתוב (משלי ו): ותורה אור. ויש גם בן צדיקים שהם צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי להשתמש בהם. וצדיק נקרא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג): אמרו צדיק כי טוב (חגיגה שם). ונקרא אור, כמו שכתוב (תהלים צז): אור זרוע לצדיק. ובשיתגלו הצדיקים הצפונים, והתורה הצפונה, אזי יתגלה שלום רב בעולם, שיתחברו כל הפכים יחד, כמו שכתוב: וגר זאב עם כבש; כי אז יתגלה האהבה שבדעת, הנקרא: יום אחד יודע לה'; הינו האהבה שבדעת, אשר הוא לא יום ולא לילה, הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מחזמן ולמעלה מהמדות:

ו ואפלו במדות עצמן, כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת דעת לבחינה שתחתיה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: מה שעשתה חכמה עטרה לראשה, עשתה ענוה עקב לסליקא (מדרש רבה שח"ש, הובא בתוספות יבמות קג: ד"ה המסוליים). נמצא שהמדרגה הפחותה של עולם היצירה הוא בחינת דעת לעולם העשיה שתחתיו. נמצא שיש אדם שאהבתו שיש לו עם השם יתברך במדותיו ובזמן, הוא בחינות אהבה שבדעת שלמעלה מחזמן להאדם שהוא במדרגה פחותה ממנו:

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מועד קטן יז): כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו – אם הרב דומה למלאך ה' צבאות; הינו שפופה את יצרו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, כמו שכתוב בזהר: ברכו ה' מלאכיו גבורי כח – אלין אנן דמתגברין על יצריהון

וכו'. כי עלידייזה שכופה את יצרו, אזי אותיות התורה בולטין ומצטרפין. אזי הוא בחינות נעשה ונשמע, כי עושה ובונה אותיות התורה, וזוכה למשמע קול התורה מלעלא. בודאי מזה הרב, תורה יבקשו מפיחו, כי בודאי יודע הוא את התורה, אפלו מדברים גשמיים הוא מלקט אותיות התורה. וזה כי שפתי כהן ישמרו דעת. כהן הוא בחינות חסד. ישמרו דעת – הינו שיתגלה עלידי הרב הזה האהבה שבדעת, שהוא לפי מדרגתך אהבה שהוא למעלה מהזמן, שהוא: יום אחד יודע לה' וכו'.

ו יוכל כל אדם לטעם טעם אור האהבה שבדעת, כל אחד לפי בחינתו, אפלו עכשו בתוך הימים, הינו פשיקשר את לבו לדעתו. כי כל אחד מישראל יודע שיש אלקים בכלל, אבל הרשעים הם ברשות לבן (בראשית רבה נח פ' לד), והמדות והימים הם נכללין בלב, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (זוהר תרומה דף קסב: ועיין מנהררין קו): רחמנא לבא בעי, ובלבד שיכון את לבו לשמים (ברכות ה:), כי עקרון של המדות הוא חלב. נמצא פשיקשר את לבו לדעתו, שיודע שיש אלקים יודע בכלל, שמלא כל הארץ כבודו, ויודע בידיעות התורה, וכשכופה את לבו לדעתו הזה, הינו שלבו ברשותו, אזי נכללין גם בן המדות שלבו לדעתו, ואזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת, ורואה ומשיג אור הגנוז לפי בחינתו, הינו שהצדיקים והתורה שהיה גנוז וצפון עד עתה ממנו, פשכופה את לבו לדעתו, אזי מקבל חלב שהוא שרש לכל המדות, ומקבל אור האהבה שבדעת, הוא האהבה שהיה בכת בין הקדושי ברוך הוא לישראל קדם הבריא: וזה: מי האיש החפץ חיים – חפץ הוא בחינת לב, שהחפץ הוא בלב. חיים הוא בחינת דעת, כמו שפתי טוב (משלי טז): מקור חיים שכל בעליו. הינו פשיקשר את חלב לדעתו, שלבו ברשותו, שכופה את יצרו, אזי לפי בחינתו, אהב ימים – הוא ממשיך את האהבה מדעת, לתוך הימים ולתוך המדות. לראות טוב – ורואה ומשיג את האור כי טוב וגנוז, שמשיג האור, הינו התורה הגנוזה, והצדיקים הגנוזים: וישמעתי בשמו, שאמר שבתורה הזאת כלולים הפונות של לולב, ולא

זכיתי לשמע באור הענין, אך עינתני ומצאתי קצת. כי עקר הפונות של לולב הוא, להמשיך כל החסדים עד החזה, להאירם אל המלכות. וצריכין לנענע הנענועים, כדי להמשיך אור משרש החסדים שבדעת, אל החסדים המתפשטים בגוף, להוסיף עליהם אור גדול משרשם שבדעת וכו'. עין שם ב"פרי"עץ חיים" בשער הלולב. וגם מבאר שם, שהפונה בענין הכתוב: יום יצוה ה' חסדו, ולא אמר יום אלא יומם, שהוא חולך עם כלם, עין שם. וכל זה מבאר בהתורה הנ"ל, עלפי דרכו הנורא של רבנו ז"ל, כי מבאר שם, שעלידי כפית חיצר, זוכה לגלות האהבה, שהוא החסד, שהוא יומא דאזל עם בלחו יומיו. דהינו שהאהבה, שהוא החסד, מלבש בכל המדות וכו'. ומבאר שם שיש אהבה שבדעת, שהיא למעלה מהזמן והמדות, ועלידי שמשקשר לבו לדעתו, שלבו ברשותו וכו', אזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת וכו' הנ"ל. וכל זה הוא סוד פונות לולב הנ"ל, שהוא להמשיך הארה משרש החסדים שבדעת, שהוא בחינת אהבה שבדעת, לתוך החסדים שבגוף, שהם בחינת כלליות המדות, שבכלם מלבשים חסדים, שהם בחינת אהבה כנ"ל. וכל זה כדי להאיר אל המלכות, שהוא האתרוג, הינו כדי לגלות מלכותו לכל באי עולם, הינו למצא אלקותו בכל לשונות העפוס, ובכל הדברים גשמיים, ובכל מדורי הקלפות כנ"ל, שכל זה הוא בחינות: ומלכותו בכל משלה. וכל זה נעשה עלידי הצדיק שכופה יצרו, שהוא בחינת הלולב, שהוא בחינת צדיק פידוע, בחינת: צדיק פתמר יפרח. כי בספות אנו עוסקין לגלות מלכותו לכל באי עולם, ואפלו לכל השבעים לשונות העפוס שזוהו סוד השבעים פרים שמקריבין בשבילם בספות. וזהו שאנו אומרים אחר נטילת לולב והקפותיו: למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד. וכל זה מבאר בהתורה הזאת כמבאר לעיל באריכות. ועדין צריכין עיונא רבא, לבאר כל הפונות של לולב עלפי התורה הנ"ל באר היטב. וה' יאיר עינינו בתורתו, שנוזהר להבין דבריו ורמיוותיו הנוראים והנפלאים:

ביאור נחל זהר תשפ"ד

וַיִּקַּח קָרַח, מֵאִי וַיִּקַּח. נָסִיב עֵיטָא בִישָׁא לְגַרְמִיָּה, כָּל
 דְּרִדְף בְּתֵר דְּלָאוּ דִּילִיָּה, אִיהוּ עָרִיךְ מִקְמִיָּה. וְלֹא עוֹד,
 אֲלֵא מַה דְּאִית בֵּיה אֶתְאֲבִיד מִנִּיה. קָרַח רְדִיף בְּתֵר
 דְּלָאוּ דִּילִיָּה, דִּילִיָּה אֲבִיד, וְאֶחָרָא לֹא רָוַח. – וַיִּקַּח קָרַח.
 מַהוּ וַיִּקַּח. שְׁלֵקָה עֵיצָה רַעָה לְעַצְמוֹ, לִקְחַת לוֹ כַּהוֹנָה
 שְׁהִיא מִדְּרָגָה שְׁאִינָה שְׁלֹו. כִּי הַכַּהוֹנָה הִיא בַּחֲנִינָה חֲסֵד,
 בַּחֲנִינָה כַּהֵן אִישׁ חֲסֵד, וְהוּא בַּחֲנִינָה אַהֲבָה שְׁבִימִים דְּאֻלָּא
 עִם כָּל הַמִּידוּת, וְזֹאת אַהֲבָה שְׁבִימִים נִמְשַׁכְתָּ מֵאַהֲבָה
 שְׁבִדְעַת שְׁמַעֲלֵ הַיָּמִים, שְׁמַשֵּׁם מִקְבֵּל הַכֹּהֵן קְדוּשָׁתוֹ, וְעַל
 יְדֵי הַתְּגַבְרוּת עַל הַיֶּצֶר זֹכֶה לִקְבֹּל אֹר אַהֲבָה שְׁבִדְעַת
 בְּתוֹךְ הַיָּמִים, וְהַגְּבוּרָה וְכַפִּיִּית הַיֶּצֶר הִיא מִידַת לִוִּי שְׁהוּא
 קוֹרַח שְׁהִיָּה לוֹ לְהַתְּגַבֵּר עַל יֶצְרוֹ מַה שְּׂרַצָּה לִקְבֹּל מְלוּכָה
 כְּמוֹשָׁה וְאַהֲרֹן, כִּי דִּיקָא אִם הִיָּה בְּמִידָה טוֹבָה שְׁלֹו
 מִצְמָצֵם עֲצָמוֹ בְּגִבּוּרָה לֹא לְהַכְנֵם לְגִבּוּל שְׁאִינוּ שְׁלֹו אִזִּי
 הִיָּה דִּיקָא זֹכֶה לְאוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהִיָּה
 מֵאִיר לוֹ אֹר אַהֲבָה שְׁבִדְעַת וְהִיָּה לוֹ הַשְׁלֹום וְהַשְׁלָמוֹת
 לֹא יַחֲסֹר לוֹ דְּבַר, אֲךָ הוּא כְּאֹמֹר נָתַן עֵיצָה רַעָה לְעַצְמוֹ,
 שְׁהוּא הִפֵּךְ אַהֲבָת עֲצָמוֹ וְנִשְׁמַתּוֹ עִם ה' יִתְבָּרֵךְ, כִּי כָּל
 מִי שְׂרֹדֵף אַחֲרֵי מַה שְׁלֹא שְׁלֹו, בְּמִקּוֹם לְהַכִּיר אֶת ה'
 יִתְבָּרֵךְ בְּלִבּוֹשׁ הַמִּיּוּחָד שֶׁל אַהֲבָת ה' אִלּוּ, וְרֹדֵף לְהַשִּׁיג
 שְׁהוּא הָאוֹר הַנִּסְתָּר שֶׁל אַהֲבָת ה' אִלּוּ, וְרֹדֵף לְהַשִּׁיג
 אֹר הַאֲהֲבָה שְׁבִדְעַת בְּלִי כְּלֵי הַמִּצְוֹת, וּמַחֲפֵשׁ לִינּוֹק
 מֵאֹר הַאֲהֲבָה שְׁבִדְעַת שֶׁל נִשְׁמוֹת אַחֲרוֹת מִתּוֹךְ קְנָאָה
 בָּהֶם בַּחֲשָׁבוֹ שְׁאִינוּ יֹכֵל לְהַשִּׁיג כְּפִי מִקּוֹמוֹ אִפִּילוֹ בְּרוּמִי,
 אִזִּי דִּיקָא זֶה הָאוֹר שֶׁל עֲצָמוֹ בּוֹרַח מִמֶּנּוּ. וְלֹא עוֹד אֲלֵא
 מַה שִׁישׁ בּוֹ בְּתוֹכוֹ אֹר הַאֲהֲבָה הַנִּסְתָּר שֶׁל עֲצָמוֹ עִם
 ה', מַה שְׁכֵּן זֶכֶה לְכִיפּוּף יֶצְרוֹ לְהַכִּין לְכָלִים לְאוֹר הַאֲהֲבָה
 שְׁבִדְעַת הַשִּׁיכָת אִלּוּ אִזִּי, נֶאֱבַד מִמֶּנּוּ וּמִתְכַּסֶּה הַסִּתְרָה
 בְּתוֹךְ הַסִּתְרָה לְבוֹשׁ בְּתוֹךְ לְבוֹשׁ וְאִינוּ נִמְצָא כְּבִיכּוֹל עַד
 שִׁיתֵּקֵן מִחֲדָשׁ וַיְסִיר הַלְּבוּשִׁים הַמְכַסִּים עַל אֹר הַאֲהֲבָה
 שְׁבִדְעַת לְאוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ עִם ה' יִתְבָּרֵךְ. קוֹרַח רִדְף
 אַחֲרֵי מַה שְׁאִינוּ שְׁלֹו, דְּהֵינּוּ שְׂרֹדֵף אַחֲרֵי אֹר הַחֲסֵד
 שֶׁל אַהֲרֹן, לִכֵּן אֹר הַאֲהֲבָה שְׁלֹו מִצַּד הַיּוֹתוֹ לִוִּי נֶאֱבַר,
 וְאַחֲרֵי שְׁהוּא הָאוֹר הַנִּסְתָּר אֲצִלּוֹ בְּבַחֲנִינָה לְבוֹשׁ צִמְצוּם
 וְאַחֲרֵי שֶׁלֹא הָרִיחַ.

קָרַח אֲזִיל בְּמַחְלֻקָתָהּ. מֵאִי מַחְלֻקָתָהּ. פְּלוּגָתָא. פְּלוּגָתָא
 דְּלֵעִילָא וְתֵתָא. וּמֵאֵן דְּבִעֵי לְאַפְלָגָא תְּקוּנָא דְּעֵלְמָא,

וְיִתְאֲבִיד מִפְּלִגּוֹ עֲלֵמִיּוֹן. מַחְלֻקָתָהּ, פְּלוּגָתָא דְּשְׁלֹום. וּמֵאֵן
 דְּפִלְגִי עַל שְׁלֹום, פְּלִיג עַל שְׁמָא (דָּף קע"ז ע"ב) קְדִישָׁא,
 בְּגִינִן דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, שְׁלֹום אֲקָרִי. – קוֹרַח הִלֵּךְ בְּדֶרֶךְ
 פְּעוּלָה שֶׁל מַחְלֻקָתָהּ, מִנָּה הִיא מַחְלֻקָתָהּ, חֲצִיָּה, דְּהֵינּוּ
 לְחֻצוֹת אֶת הַדְּבַר הַשְׁלֵם שְׁהוּא הַשְׁלֹום לְחֻלְקִים נִפְרָדִים
 וְחֲסֵרִים, מַחְלֻקָתָהּ וְחֻצִּיהָ וְהַפְרָדָה שְׁבִין לְמַעְלָה וּלְמַטָּה,
 דְּהֵינּוּ אֹר הַאֲהֲבָה שְׁבִדְעַת שְׁלֵמָעֵלָה שְׁהוּא שׁוֹרֵשׁ
 הַבְּרִיאָה וְקוֹדֵם הַבְּרִיאָה מַה שֶׁ' יִתְבָּרֵךְ אַהֲבָה אוֹתָנוּ
 מִרֵּם הַבְּרִיאָה לְלֹא גִבּוּל, כֹּאֵב הָאוֹהֵב אֶת בְּנוֹ כְּשֶׁעֲדִין
 הֵבֵן בְּמוֹחַ הַאֲהֲבָה, אֲשֶׁר שֵׁם אֹר הַחֲסֵד הַשְׁלֵם אֲשֶׁר
 מֵאִיר לְמַטָּה בְּמִידוּת וַיָּמִים בַּעַת שְׁהַצְדִּיקִים כּוֹפִים יִצְרֵם
 וּמִמְשִׁיכִים הַדַּעַת לֵלֵב, שְׂאֵז אוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה הַמְּלוּבָשׁוֹת
 בְּכָל מִקּוֹם בְּעוֹלָם הַזֶּה לְמַטָּה אִפִּילוֹ בְּרוּמִי, וְכָל שְׁכֵן
 בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַמְּלוּבָשֶׁת בְּסַפְרִים הַכְּתוּבִים שְׁבִעוֹלָם
 הַזֶּה, אֵלּוֹ הָאוֹתִיוֹת מִצְטַרְפוֹת וּבּוֹלְטוֹת וּמִקְבִּלוֹת אֹר רַב
 מִלְּמַעְלָה. אֲךָ שְׂאִין כּוֹפֵה יִצְרוֹ אִזִּי מִפְּרִיד אֹר הָעֲלִיּוֹן
 שֶׁל אַהֲבָה שְׁבִדְעַת מִן הַיָּמִים וְהַמִּידוּת וְאִין נִמְשָׁךְ אִלּוּ
 חֲסֵד וְחַיִּים. כִּי צָרִיךְ לְאוֹהֵב אֶת הַשְׁלֹום בְּכָל מִקּוֹם, אֲךָ
 וּמִי שְׂאוֹהֵב אֶת הַמַּחְלֻקָתָהּ וְאֵשׁ הַמַּחְלֻקָתָהּ נּוֹתֶנֶת לוֹ חַיּוֹת
 דְּמִיּוֹנִית שֶׁל כְּבוֹד וּכְדוּמָה הוּא רַק לְשַׁעַת, לִכֵּן וּמִי שְׂרֹוֹצָה
 לְחַלֵּק תִּיקוֹן הָעוֹלָם, וַיֵּשׁ לוֹ רִצּוֹן לְמַחְלֻקָתָהּ מִפְּנֵי תַּאֲוֹתוֹ
 כְּנ"ל, וְחוֹלֵק בֵּין מַעְלָה לְמַטָּה בֵּין הַחֲסֵד הָעֲלִיּוֹן לְבִין הַדִּין
 הַתַּחְתּוֹן וְהַצְמָצוּם וְהַלְּבוּשׁ, שְׁלֹא מַכִּיר בְּכָךְ שֶׁהַלְּבוּשׁ
 הוּא כְּלִי בְּשִׁבִּיל הַחֲסֵד וְרוֹצֵה הַחֲסֵד בְּלִי הַכְּלִי וְהַלְּבוּשׁ
 וְהַצְמָצוּם, שׁוֹהַ הַחִיבוּר בֵּין הַגְּבוּרָה לְחֲסֵד בֵּין הַאֲהֲבָה
 שְׁבִדְעַת עֲלִיוֹנָה לְבִין אַהֲבָה שְׁבִימִים עַל יְדֵי כַּפִּיִּית הַיֶּצֶר
 שְׁהוּא תִיקוֹן הָעוֹלָם לִקְבֹּל הָאוֹר הָרַב מִלְּמַעְלָה, מִידָה
 כְּנֶגֶד מִידָה יֶאֱבֹד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמִידוֹת
 וְהַסְפִירוֹת אֲשֶׁר זֶה לְמַעְלָה מִזֶּה, הֵם לְבוּשִׁים נְעִלִים לְאוֹר,
 וְכָל שְׁעוּלִים לְמַעְלָה יוֹתֵר יֵשׁ פַּחוֹת לְבוּשִׁים וְהַסִּתְרָה
 לְאוֹר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַכְּלִי, אֲךָ זֶה הַמִּפְרִיד בֵּין הַכְּלִי שֶׁהֵם
 הָעוֹלָמוֹת לְאוֹר, יֶאֱבֹד מִן הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר עַל יָדָם מְשִׁיגִים
 הָאוֹר. מַחְלֻקָתָהּ הִיא חֲצִיָּיתָה שְׁלֹום שְׁהוּא הַדְּבַר הַשְׁלֵם
 לְחֻלְקִים כְּנ"ל, כִּי הַשְׁלֹום שְׁהוּא הַחִיבוּר בֵּין עֲלִיּוֹן לְתַחְתּוֹן
 לְחַיּוֹת דְּבַר אֶחָד, הוּא הַדַּעַת הַגְּדוֹל הַמַּחֲבֵר הַחֻלְקִים,
 דַּעַת שֶׁל אוֹרִיָּתָא דַּעֲתִיקָא סְתִימָאָה לְעֵתִיד לְבוֹא, בַּחֲנִינָה
 תְּרַבָּה דַּעָה כְּמִים לִים, בַּחֲנִינָה וְגַר זֹאֵב עִם כֶּבֶשׂ וְכו',
 שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה פְּנִימִיוֹת הַתּוֹרָה, וְהַקְב"ה יְסִיר הַלְּבוּשִׁים שְׁלֹו,
 וַיְהִיָּה שְׁלֹום וַיִּתְּבַטֵּל הַמַּחְלֻקָתָהּ וְהַאֲכַזְרוּתָהּ וְהַדִּין וְהַזֶּק שֶׁל
 בַּחֲנִינָה זֹאֵב וְנִמְר. וּמִי שְׁחוּלֵק עַל הַשְׁלֹום, וְלֹא אוֹהֵב אֶת
 הַשְׁלֹום בְּכָל מִקּוֹם וּדְרָגָה, נִמְצָא שְׁחוּלֵק עַל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ,

שם הוי"ה ברוך הוא שכל אותיותיו אחד באמת, כי שמו מרמז על כל העולמות שהם לבושים על לבושים לאורו יתברך מן החכמה ואהבה שבמוח האב עד למלכות שם רבו הלבושים על האור אך באמת הכל אחד, ומדוע זה החולק על מידת השלום המחברת בין חסד לדין בין האור לכלי, מדוע הוא חולק על השם הקדוש, משום ששם הקדוש נקרא שלום לרמז על בחינתו שמחבר כל העולמות כולם להיות אחד, בחינת ביום הוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. וזה בעל המחלוקת מפריד בין העולמות כנ"ל נמצא מפריד שמו יתברך כביכול.

תָּא חֲזִי, לִית עֲלֵמָא קָאִים אֱלֹא עַל שְׁלוֹם, כִּד בְּרָא קוֹדֶשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא עֲלֵמָא, לֹא יָכִיל לְאַתְקִימָא, עַד דְּאַתָּא וְשָׂרָא עֲלִיָּהּ שְׁלוֹם. וּמֵאִי הוּא. שִׁבְתָּ, דְּאִיָּהּ שְׁלֵמָא דְּעֲלָאִי וְתַתָּאִי, וְכִדִּין אֲתַקְּנִים עֲלֵמָא. וּמֵאֵן דְּפָלִיג עָלֶיהָ, יִתְאַכִּיד מִעֲלֵמָא. – בֵּא וְרֵא, אֵין הָעוֹלָם עוֹמֵד אֱלֹא עַל הַשְׁלוֹם, כִּי הַשְׁלוֹם הוּא כּוֹחַ הַחִיבוּר בֵּין הַחֲלָקִים לְהוּיָת דְּבֵר אֶחָד שְׁלָם, כְּמוֹ חִיבוּר הַנִּשְׁמָה בְּגוֹף, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה הַגּוֹף הִי וְקִיִּים, כִּי הַגּוֹף הוּא עוֹלָם קָטָן כִּידוּעַ, וְהַנִּשְׁמָה מַחִייה אוֹתוֹ עַל יְדֵי חִיבוּרָהּ אֵלָיו בְּכַח הַשְׁלוֹם, כִּךְ הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל יְדֵי הַשְׁלוֹם כְּנ"ל עַל יְדֵי הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים אֲשֶׁר בֵּיחַם אֵלָיו הֵם הָאוֹר הַמַּחִייה אוֹתוֹ, כִּי כַּאֲשֶׁר בְּרָא הַקְּב"ה אֶת הָעוֹלָם, לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַתְקִיִּים וּלְעֻמּוֹד הָעוֹלָם, עַד שֶׁבֵּא וְהִשְׁרָה עֲלָיו שְׁלוֹם, וּמֵהוּ שְׁלוֹם? שִׁבְתָּ, שְׁחֵא שְׁלוֹם וְחִיבוּר שֶׁל עֲלִיּוֹנִים, הֵם הָאוֹרוֹת שֶׁל אֶהְבָּה שֶׁבַדְעַת שִׁמְעַל הַזְּמַן קוֹדֵם הַבְּרִיאָה, וְתַחֲתוֹנִים, אֵלוֹ הָאוֹתוּיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה לְמַטָּה הַמְּלוּבָשִׁים בְּזֶה הָעוֹלָם, הַמְּקַבְּלִים חַיּוֹת בְּצִמְצוּם עַל יְדֵי הַשְׁלוֹם וְחִיבוּר מַעַט, חַיּוֹת מִן הָאוֹר הַמֵּאִיר בָּהֶם, עַד שֶׁעַל יְדֵי פְכִית הַיֵּצֶר, נַעֲשֶׂה חִיבוּר הַדַּעַת שֶׁל תּוֹרָה אֲשֶׁר נְתִיבוּתֶיהָ שְׁלוֹם, שֶׁעַל יְדֵי כּוֹחַ שֶׁל הַשְׁלוֹם נַעֲשֶׂה חִיבוּר בֵּין עֲלִיּוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים וְלִכְּן יֵאִיר אוֹר רַב מִלְּמַעְלָה לְהַחִיּוֹת הָאוֹתוּיּוֹת שֶׁלְּמַטָּה חֲבוּלוֹת וּמִצְטַרְפוֹת, וּמֵאִיר בִּימִים וּמִידוֹת וּשְׁיִעוּרֵי הָאוֹתוּיּוֹת אוֹר הָאֶהְבָּה שֶׁבַדְעַת, וּמֵאִיר הַדַּעַת וְהַחִיבוּר וְהַשְׁלוֹם בְּעִצְמוֹ, וְזֶהוּ כּוֹחַ הַשִּׁבְתָּ – ש' שֶׁהֵם שְׁלוֹשָׁה קוֹיִם שֶׁהֵם חִיבוּר חֶסֶד וְגִבּוּרָה עַל יְדֵי תַּפְאֶרֶת הַשְׁלוֹם, הַמֵּאִיר לְמַטָּה כְּבַת הִיא הַמְּלָכוֹת עוֹלָם הַזֶּה הַתַּחֲתוֹן, וְאֵז עַל יְדֵי הַשִּׁבְתָּ עֹמֵד וְהַתְקִיִּים הָעוֹלָם. מִי שֶׁחוֹלֵק עָלָיו, עַל כּוֹחַ הַשִּׁבְתָּ שֶׁהוּא כּוֹחַ הַשְׁלוֹם הַמַּחֲבֵר בְּעוֹלָמוֹת וּמִמְשִׁיךְ אוֹר הָעֲלִיּוֹן לְחַיּוֹת הַתַּחֲתוֹן, אֵז מִידָה כְּנֶגֶד מִידָה כְּנ"ל יֵאבֵד מִן הָעוֹלָם כִּי אֵין אוֹר הָעֲלִיּוֹן מַחִייה זֶה אָדָם הַתַּחֲתוֹן וְהַשְׁפַּל אֲשֶׁר חָלַק עִצְמוֹ מִכּוֹחַ הַחַיּוֹת הַמַּעֲמִיד הַדְּבָרִים.

צִלְפַּחַד פָּלִיג עַל שִׁבְתָּ, דְּחִוָּה מְקוֹשֶׁשׁ עֲצִים. וּמֵאֵן אֵינֶנּוּ

עֲצִים. אֵינֶנּוּ אֵילָנִין אֲחֵרִינִין (קִנ"ז ע"א) כְּדָאמְרֵן. וְאֵינֶנּוּ מְלִין (ס"א אֵילָנִין) דְּחוּל, וְחוּל בְּקֹדֶשׁ לֹא שְׂרִיָּא, (מִכָּאֵן וְהַלָּא מִלִּי דְּחוּל בְּשִׁבְתָּ אֲסִיר וְדָאִי) דְּפָלִיג עַל שְׁלֵמָא דְּעֲלֵמָא. – צִלְפַּחַד בְּמַעֲשֵׂיו חָלַק עַל הַשִּׁבְתָּ וְחוּלַק עִצְמוֹ וְהַרְחִיק עִצְמוֹ מִבְּחִינַת כּוֹחַ הַשִּׁבְתָּ שְׁלוֹם הַמַּחִייה, שְׁחֵא מְקוֹשֶׁשׁ עֲצִים, מִי הֵם אוֹתָם עֲצִים? חֵינָם אֵילָנוֹת אֲחֵרִים כְּמוֹ שְׂאמְרָנוּ, בְּפִרְשַׁת שְׁלַח לֶךְ דָּף קִנּוּ עֵינֵי שֵׁם בְּדִבְרֵי הַמְּקוֹשֶׁשׁ, מִזֶּה שֶׁהַפְּרִיד בֵּין עֵץ הַחַיִּים וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה לְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע שֶׁהוּא מְקוֹם הַלְבוּשׁ וְהַסֵּתֶר הַמְּקִיִּים הַבְּחִירָה בֵּין טוֹב וְרַע. וְהֵם אֵילָנוֹת שֶׁל מִלִּים הַמּוֹרֻכָּבוֹת מִן הָאוֹתוּיּוֹת הַתּוֹרָה הַמְּלוּבָשִׁים בְּלְבוּשִׁים שֶׁל חוּל, וְחוּל בְּקוֹדֶשׁ לֹא שׁוֹרָה לְקַבֵּל חַיּוֹת מִן הַקּוֹדֶשׁ, אֱלֹא מַעַט בְּצִמְצוּם כְּדִי קִיּוּמוֹ בְּשִׁבְלֵי הַבְּחִירָה בְּשִׁבְלֵי שִׁיבְחָה בְּטוֹב שֶׁל הַתּוֹרָה עַל יְדֵי כְּפִיית הַיֵּצֶר. וְלִכְּן אִם אָדָם מְדַבֵּר דִּיבּוּר שֶׁל חוּל שְׂאִין בּוֹ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַשְׁלוֹם, אֵז מִפְּרִיד עִצְמוֹ מִן הַשִּׁבְתָּ שְׁחֵא אוֹר הָאֶהְבָּה שֶׁבַדְעַת מַעֲיֵן עוֹלָם הַבֵּא שִׁמְעַל הַזֶּה הַמַּחִייה כֹּל הַמִּידוֹת, אֲךָ זֶה מְדַבֵּר בְּתוֹךְ הַשִּׁבְתָּ דִּיבּוּר שֶׁל חוּל לֹא אוֹר שִׁבְתָּ אֵז מִפְּרִיד עִצְמוֹ מִן הַשִּׁבְתָּ שְׁלֹם הַמַּחִייה כֹּל הָעוֹלָמוֹת, וְזֶה הַמְּקוֹשֶׁשׁ שֶׁחָלַק עַל הַשְׁלוֹם שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁהוּא הַשִּׁבְתָּ וּפְנִימִיּוֹת אוֹר דַּעַת הַתּוֹרָה, אֵז מִפְּרִיד עִצְמוֹ מִן הַחִיבוּר הַמַּחִייה כְּנ"ל, וּמִמִּילָא דִּינוּ מוֹוֹת. וַיֵּשׁ בְּזֶה בְּחִינָה שֶׁל הַלּוֹמֵד פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה שְׁחֵא כְּגוֹף, וְאֵינוֹ לּוֹמֵד הַפְּנִימִיּוֹת אֲשֶׁר שֵׁם שׁוֹרָה אֶהְבָּה שֶׁבַדְעַת שְׁחֵא אוֹר עֵץ הַחַיִּים הַמַּחִייה עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה כְּשֶׁר פֶּסוּל, טֵמֵא טָהוֹר, מוֹתֵר אֲסוּר, וְאֵז הַגּוֹף שֶׁל תּוֹרַת הַפֶּשֶׁט הוּא כְּגוֹף לֹא נִשְׁמָח, שְׂאִין מִחֲבֵרָם יָחַד לְגָלוּת הַרְזִים הַמְּלוּבָשִׁים בְּפֶשֶׁט, וְאֵז הוּא בְּחִינַת מִיתָה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּתִיב (תְּהִלִּים קיט) שְׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְגו'. אוֹרִיָּיתָא הוּא שְׁלוֹם, דְּכְתִיב, (מְשִׁלִּי ג) וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. וְקָרַח אֶתָּא לְאַפְגָּמָא שְׁלוֹם דְּלַעֲיָלָא וְתַתָּא, בְּגִין כִּךְ אֲתַעֲנִישׁ הוּא מַעֲיָלָא וְתַתָּא. – רַבִּי יוֹסִי אָמַר פִּירוּשׁ אַחֵר שֶׁהוּא אֶחָד עִם הַקּוֹדֵם, וְבִיָּאֵר מִזֶּה הוּא כּוֹחַ הַשְׁלוֹם, כְּתוּב שְׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרָתְךָ, כִּי אוֹהֲבִים עִצְמָם עִם אוֹר הַתּוֹרָה וְחִכְמַת אוֹתוּיּוֹת הַמִּצְטַרְפוֹת שְׁלָה, כִּי הַצִּירוֹף הוּא כּוֹחַ הַשְׁלוֹם וְהַחִיבוּר, וְהִמָּה עַל יְדֵי אֶהְבָּה שֶׁבַדְעַת שְׁמֵאִיר בָּהֶם עַל יְדֵי כְּפִיית הַיֵּצֶר, שׁוֹהַ הַדַּעַת הוּא כּוֹחַ הַשְׁלוֹם וְהַחִיבוּר, עַל יְדֵי זֶה רּוֹאִים הַשְׁלוֹם וְהַחִיבוּר שֶׁל כֹּל חֲלָקֵי הַתּוֹרָה לְהוּיָת אֶחָד, כִּי עֲשִׂירִים בְּמִקּוֹם אֶחָד וְעֲנִיִּים בְּמִקּוֹם אַחֵר, וְאוֹהֲבֵי הַתּוֹרָה הַצַּדִּיקִים, הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים, מַחֲבָרִים אֵלוֹ הַחֲלָקִים לְהוּיָת דְּבֵר אֶחָד שְׁלָם בְּכּוֹחַ הַשְׁלוֹם וּמֵאִיר בְּאֵלוֹ הַחֲלָקִים אוֹר רַב מִמַּעְלָה,

שהוא שלום רב, ובכוח אור אהבה שבדעת מאיר בהם ביתר שאת להיות כופים יצרם, לא ללכת אחרי שרירות לבם אחרי החיצוניות שם התאוות ועברות, אלא הולכים אחרי האהבה שבדעת והפנימיות ביראת שמים ולכן אין למו מכשול. ומדוע שלום רב לאוהבי התורה, כי התורה הוא השלום, כמו שכתוב וכל נתיבותיה שלום כי היא מגלה השלום בכל הנתיבות והמקומות. כי ידי התורה ימצא את ה' יתברך בכל מקום, בין טיבו בין בעקו, דהיינו גם בעץ הדעת טוב ורע, ומקומות שם רבו הלבושים של האור וניתן כוח לרע, והוא בכוח התורה לומד לגלות התורה ואור האהבה של הקב"ה בכל מקום ויכול לאהוב עצמו עם הקב"ה בכל מקום ולקבל חיות מהקב"ה, דהיינו לקבל אור החסד ואור אהבה המחיה הכל. קורח בא לפגום את השלום של עליונים ותחתונים, כי חלק על משה שהוא הדעת כידוע, שהוא כוח החיבור והשלום, ומשה הוא פנימיות התורה, לכן חלק קורח על הכוח המחבר עליונים שהם חכמת פנימיות התורה ואור אהבה של משה עם הקב"ה, אשר משה מאיר בתחתונים ומקיים העולמות כולם, וכן חלק עצמו קורח מן הכהונה וכח החסד והאהבה דייקא על ידי שרצה כהונה ללא כוח כפיית היצר שמצד הלוי כנ"ל ומשום זה שחלק עצמו מכוח החיבור אשר מחבר עליונים ותחתונים להיות שלמים, נענש מלמעלה בדין שנעשה בו בכוח ומשה מן האדמה אשר בלעה אותו בפועל להיות נסתר בתוכה כמו האותיות שהוא הסתיר פנימיות שלהם מפני של חלק על משה המאיר באותיות. והנה אנו מצפים בכל יום למשיח דא משה המבשר ומשמיע שלום, אשר יאיר אור פנימיות התורה ויתגלה הדעת הגדול והשלום הגדול של לעתיד ולא יכנף עוד מוריד ונזכה להתגלות הקב"ה בעולמו ללא לבושים ויתגלה אהבת עולם לנו בניו של מקום במהרה בימינו אמן.

המשך ביאור נחל זהר תשפ"ה

ויקומו לפני משה וגו'. האי קרא אוקמוה חב"י. רבי שמעון אמר, קריאי מועד קראי בתיב, חסר יו"ד, אמאי קראי. אלא הכי הוא, מלכותא דארעא בעין מלכו תא דרקייעא. ור"א דא, כל אינון בתרין עלאין, דשמא קדישא אתאחיד בהו, בלחי זמין מאתר דאקרי קדש, הך דא הוא דבתיב, (ויקרא כג) מקראי קדש. ואימי תי (צ"ח) בשעתא דמועד זמין בעלמא, בגוונא דאינון בתרין עלאין, דזמין מקדש עלאה, הכי נמי קדש תתא זמין לחילוי, לאעטרא ולאעלאה לחו. – ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתים נשיאי עדה קראי

מועד אנשי שם, פסוק זה העמידו פירושו כבר החברים. אבל רבי שמעון אמר חידושו בסוד הפסוק הגנוז בו, קריאי מועד קראי כתוב חסר יוד, למה קראי. אל כך הוא מלכות הארץ בעין מלכות הרקיע, כי אור התורה ואהבת השם אשר במלכות עליונה שברקיע, שהוא ראש שית המחשבה ואהבת ה' שהיה הבן במוח האב, הינו מלוכש בזה העולם בצמצום האור, לבוש במידה הדומה לצורת הגוף הפנימי שאותו מלביש. ור"ז וסוד גנוז זה של אהבת ה' שמעל המידות והזמן, הוא כי כל אותם כתיבים עליונים של רצונות ואהבת ה' לעמו, ששמו הקדוש המובדל והעליון מעל הזמן, היה הווה ויהיה, נאחז בהם, כי אהבת ה' לבניו שמעל הזמן ורצונו שבכתר, טרם בריאת העולם, הוא המחווה את מהות הנהגת שם הוי"ה ברוך הוא, שם הרחמים והאהבה, בכל העולמות שמנהיג זה השם, כח שורשו בקוצו של יוד שהוא הכתר ואהבה האין סופית בלתי גבול וזמן, וזה האור מלוכש בשם הוי"ה (אשר שם הוי"ה בעצמו הוא בחינת התלי בשות האור בעולמות במידה). כולם, כל אלו הכתרים והרצונות ואהבה שלו יתברך לבניו, שרצה שאותיות התורה יהיו כך וכך והמצוות יהיו דייקא באלו השיעור רים, שכך שיער בדעתו יתברך שתהיה בהם אהבתו יתברך, כולם מזמנים בתוך זמן ומידה בלבוש ושיעור, ומגיעים מלוכשים ממקום ללא לבוש הנקרא קודש, שהוא בחינת אות יוד, כי אין קדושה פחות מעשרה (עיין תורה מ"ט), כי זה הקודש הוא מובדל מעולם הזמן והג"ב בול כי הוא מעל הזמן והמקום בחינת אהבה שבדעת. זהו שכתוב מקראי קודש. מועדים וזמנים וימים טובים, הקוראים ומזמנים לתוכם את אור הקודש המובדל והעליון שמעלה הזמן והמידה אור הגנוז, אהבת ה' יתברך. ומתי נקראים מקראי קודש המלבישים בתוכם את אור הקודש? בשעה שמועד זמין בעולם, בזמן מסוים ולבוש מסוים. לכן כמו שאותם כתרים עליונים של אהבה שבידעת שמזמנים מקודש העליון שהוא מעל המידה יש בהם בחינת חסרה, עד שכאן בעולם הזה הצדיקים יכפו יצרם וימשכו מחדש זה האור בתוך המידות באופן שיתאסף אור רב מלמעלה, כך גם הקודש התחתון ואהבה שבימים מזמנים לחילותיו, חיל חיל ושיעורו וגוון מסוים מצומצם וחסר כביכול, אותיות מפוזרות ורחוקות זו מזו, אבל כל זאת כדי לעטרם בלבוש כתר, שהוא בחינת כפיית היצר והרצון התחתון, שהוא לבוש ומעשה של אהבת צדיקים לכבוד בורא, הנמשך בתוך צמצום הניסיון בבחינת חסרון, מאהבת הבורא לצדיקים, האוהבים עצמם עם ה' יתברך, ולעלותם את עטרת האהבה של

הצדיקים בכוח כפיית היצר למעלה, כדי לעורר מלמ' עלה את האור הרב של אהבה שבדעת, אחרי צירוף האותיות הבולטות בכוח ההתגברות וכפיית היצר. שהם המעשים טובים של הצדיקים שהיו מלוכשים בניסיונות של כרך הגדול של רומי טרם גבורתם.

קִדְשׁ עֲלֵאָה יִדְעָא, קִדְשׁ תַּתָּאָה חֲכָמָת שְׁלֵמָה, הָכִי נָמִי אִיחִי זְמִינָת לְכָל חִילָהָ. וְאֵינֹנְ חִיָּלִין בּוֹלָהוּ, זְמִינִין לְאַתְעֵטְרָא בְּהָאִי קִדְשׁ תַּתָּאָה, בְּזִמְנָא דְּמוֹעֵד שְׁרִיָּא בְּעֵלְמָא. וּבְגִוְנָא דְּחִילָהָ קִיָּמִין לְעִילָא, הָכִי נָמִי קִיָּמִי מְמִנֵּן דְּעֵמָא, בְּדוֹנְמָא דִּילָהָ לְתַתָּא, וְעַל דָּא אֶקְרוּן קִרְאִי מוֹעֵד. וּבְגִין דְּאֵנֹנְ לְתַתָּא, קִרְאִי מוֹעֵד חֶסֶד, (בְּגוֹוְנָא דְּלֵעִילָא) אֲכַל בְּשָׁלִימוֹ יִתִּיר אֵינֹנְ. – קוֹדֶשׁ עֲלִיּוֹן הוּא יִדְעָה וְחִיבוֹר, בְּחִינַת אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת שֶׁמַּעַל הַיָּמִים. כִּנִּי גְדוֹ קוֹדֶשׁ תַּחְתּוֹן אֹר אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת הַמְּלוּכָשׁ בְּאֹר הַאֲהֲבָה שֶׁבִּימִים שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכָמָת שְׁלֵמָה, מֶלֶךְ שֶׁהִי שְׁלוֹם שְׁלוֹ, הִיא חֲכָמָת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר כָּל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם, כִּי עַל אֵף שֶׁנִּרְאָה שִׁישׁ מַחְלֻקָּת וְרִיחֻק הָאוֹתִיּוֹת זֶה מִזֶּה, הֵרִי שֶׁאֵל אֵף הַנְּתִיבוֹת מִצַּד לְצַד, שׁוֹרֶשׁ הוּא אַחֲדוּת וְאֹר אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת, כִּךְ גַּם הִיא חֲכָמָת הַתּוֹרָה כִּפִּי הַקּוֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן וְאַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת שֶׁהוּא שׁוֹרֶשׁ, מְזוּמָּנָת וּמְלוּכָשֶׁת בְּגִבּוֹל וְשִׁיעוֹר בְּתוֹךְ הַזִּמְן, לְכָל חִילִיָּה וּמַחֲדוֹת נֹת שְׁלָה וְנְתִיבוֹת שְׁלָה וְאוֹתִיּוֹת פְּרָשִׁיּוֹת וּמִצְוֹת שְׁבָה וְשִׁיעוֹרֵי הַמִּצְוֹת, בְּצִמְצוֹם אֹר אַהֲבָה שֶׁבִּימִים וּבְמִידוֹת, אוֹתָם חִילוֹת כּוֹלֵם עֵתִידִים בְּכּוֹחַ הַצְּדִיקִים גִּיבוֹרֵי כּוֹחַ עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמּוּעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ, לְהַתְעַטֵּר בְּקוֹדֶשׁ תַּחֲדֵי תוֹן זֶה, שֶׁהוּא לְבוּשׁ אֹר אַהֲבָה שֶׁבִּימִים, בְּזִמְן שְׁמוֹעֵד יוֹם טוֹב יוֹרֵד מִעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הַקּוֹדֶשׁ עַד שֶׁנִּמְצָא שְׁרִיָּא בְּעוֹלָם, שֶׁאֵז עוֹלָם מַעַל הַמִּידוֹת לְבְּחִינַת אֹר אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת. וּכְמוֹ שֶׁחִילִיָּה עוֹמְדִים לְמַעַלָּה בְּשׁוֹרֶשׁ הַתּוֹרָה וּצְפוֹנוֹת גְּנֹזִי סוֹד הַתּוֹרָה, לְהִיּוֹת עֵתִידִים לְהִיּוֹת מוֹצֵפִים בְּלְבוּשׁ וּצִמְצוֹם בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּשִׁבִּיל הַבְּחִירָה וְהַנִּסְיוֹן, כִּךְ עוֹמְדִים מִמוֹנֵי הָעַמִּים בְּכֶרֶךְ הַגְּדוֹל שֶׁל רוֹמִי בְּדוֹגְמָתָהּ לְמַטָּה, כִּי גַם שֵׁם נִמְצָא אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהִיא הַתּוֹרָה הַגְּנוּזָה, כִּי יֵשׁ שֵׁם צִירּוּפִי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה רַק שֶׁרְבוּ שֵׁם הַלְּבוּשִׁים בְּבְּחִינַת הָעֲלֵמָה וְחֶסֶד הָאֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא אֱלֹ נְשִׂיאֵי הָעֵדָה קִרְאִי מוֹעֵד, הַקּוֹרְאִים אֶת הַמוֹעֵד אֲשֶׁר בְּזִמְן, בְּחֶסֶד לֹא יוֹד. מִשּׁוֹם שֶׁהֵם לְמַטָּה בְּעֵלִי בְּחִירָה לְהַתְקַדֵּשׁ וְצִרְף הָאוֹתִיּוֹת בְּשִׁלּוֹם כְּדִי שִׁקְבְּלוּ אֶז אֹר רַב מִלְּמַעַלָּה לְהַשְׁלִים הַחֶסֶד, וּמִשּׁוֹם שֶׁהֵם לְמַטָּה בְּמִקּוֹם הַצִּמְצוֹם וְהַלְּבוּשׁ שֶׁל הָאֹר, כְּתוּב בָּהֶם קִרְאִי מוֹעֵד חֶסֶד לֹא יוֹד כְּנִל. כִּי כִךְ גִּזְרָה חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְצִמְצוֹם הָאֹר בְּשִׁבִּיל הַנִּסְיוֹן כְּדִי לְקַנּוֹת אֹר הַאֲהֲבָה שֶׁבִּדְעַת. אֲכַל הֵם

לְמַטָּה בְּאֵמֶת דִּיקָא בְּשִׁלְמוֹת יִתְרָה בְּעַת שִׁיזְכוּ הַצְּדִיקִים גִּיבוֹרֵי הַכּוֹחַ לְכַפּוֹת יִצְרָם לְגַלּוֹת אֹר הַאֲהֲבָה בְּדַעַת. שֶׁאֵז יִתְרוֹן יֵשׁ לָהֶם עַל אֹר הַאֲהֲבָה שֶׁל מַעַלָּה, בְּחִינַת אֹר רַב וְיִתְרָה הִבָּא מִלְּמַעַלָּה דִּיקָא עַל יְדֵי מַעֲשֵׂה הַתַּחֲדוֹת תּוֹנִים, בְּחִינַת אֵשׁת חֵיל עֲטָרָה בְּעֵלָה, שֶׁהִרְצוֹן הַתַּחְתּוֹן הַקּוֹדֶשׁ לְהַתְגַּבֵּר עוֹלָה מַעַל חֲכָמָת הַתּוֹרָה וּמִמְשִׁיךְ אֹר רַב שֶׁל אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת אֲשֶׁר קִדְּם לְתוֹרָה. כִּי אֶז אַחֲרֵי הַתְּגַבְּרוֹת הַמּוֹרִיד הַלְּבוּשׁ, מִתְּגַלָּה שְׁלֹמֹת וְשִׁלּוֹם גְּדוֹל וְיִתְרָה. וְיִכּוֹלִים יִשְׂרָאֵל הַצְּדִיקִים לְאַהֲבֹב עִצְמָם עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהִבְנָה וְאַהֲבָה יִתְרָה. (כְּמוֹבָא זֶה הַלְּשׁוֹן בְּדִבְרֵי רַבְּנֵי הַבָּאִים כְּנִגַּד דְּבָרֵי הַזֶּהר כֶּאֱנֹן)

אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאִי, וְלֹא אֲנָשִׁי יִי. וְדָא הוּא רָזָא, בְּנִקְרָא בּוֹ שֵׁם יוֹמָת, וְאֶקְרִימָנָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי הָכָא, אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאִי, כִּיִּין דְּמַסְטָרָא דְּגִבּוֹרָה קָא אֲתִיִּין, אֲנָשִׁי שֵׁם אֵינֹנְ, הָא שְׂבָחָא דִּילָהוֹן יִתִּיר, אֲכַל אֵינֹנְ נְטִילוֹ לְגִרָּה מִיָּהוּ. וְאַתְאַחֲדוּ בְּמַחְלֻקָּת. – אֲנָשִׁי שֵׁם וְאוֹתִיּוֹת מְלוּכָשׁ שׁוֹת בְּדִין וּצִמְצוֹם וְדָאִי, וְלֹא אֲנָשִׁי הוֹיָה וְגִלּוֹי הַרְחָמִים וְאַהֲבָה. וְזֶהוּ סוֹד גְּנוּז, בְּנִקְבוֹ שֵׁם יוֹמָת, כִּי הַלְּבוּשׁ שֶׁל שֵׁם הַשֵּׁם, הוּא בְּשִׁבִּיל הַגִּלּוֹי שֶׁאֵז זֹכֶה הָאָדָם הַחַפֵּץ חַיִּים וְדַעַת לְקַבֵּל אֹר אַהֲבָה שֶׁבִּדְעַת שֶׁהוּא עֵיקַר הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב מִקּוֹר חַיִּים שֶׁכָּל בְּעִלּוֹ, שֶׁל זֶה זֹכֶה עַל יְדֵי הַתְּגַבְּרוֹת וְכַפִּיִּית הַיִּצֵּר וּבְעִיקָר יִצֵּר הַמַּחְלֻקָּת עַל הַצְּדִיקִים, אֲךְ אִם מַחֲסְרוֹ עַל יְדֵי אִי הַהַתְּגַבְּרוֹת, מִמִּילָא יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ הַחַיִּים וְלִכְן יוֹמָת, כָּל שֶׁכֵּן הַמִּקְלָל שְׁפּוֹגֵם בְּבִרְכַּת אֹר הַאֲהֲבָה הַחַיִּים וְהַדַּעַת, וְהַעֲמַדְנוּ וּבִאֲרָנוּ זֶה הַפְּסוּק. וְעַל זֶה נִקְרָאִים כֶּאֱנֹן לְפָנֵינוּ בְּצִירּוֹף אוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת וְגִלּוֹת לְחִבִּין מֵהוּת הַפֶּגֶם שֶׁלָּהֶם כְּנִגַּד מִשֶּׁה שְׁלִיחַ ה', אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאִי לֹא סֶפֶק וְהַסְתֵּרָה אֵל בְּגִלּוֹי, כִּיִּין שְׁמַצֵּד הַגְּבוּרָה הַצִּמְצוֹם וְלְבוּשׁ וְהַסְתֵּרָה הִיתְרָה בָּאִים, כִּי בְּאֵמֶת הִיָּה לָהֶם לְהַתְגַּבֵּר עַל יִצֵּר הַמַּחְלֻקָּת, וְלְהַתְחַבֵּר לְמַהוּתָם שֶׁל בְּנֵי לוי הַגִּיבוֹרִים כְּדִי לְהַתְגַּבֵּר עַל יִצְרָם, אֲנָשִׁי שֵׁם חֵינֵם, זֶהוּ שְׂבָח שְׁלָהֶם יִתִּיר, שִׁישׁ בְּכּוֹחַ לְהַתְגַּבֵּר עַל יִצְרָם, כִּי מַהוּתָם לְגַלּוֹת בְּתוֹךְ הַלְּבוּשׁ אֲשֶׁר בְּמִקּוֹם דִּיקָא אֶת הָאֹר הַמְּלוּכָשׁ שֵׁם דִּיקָא בְּתוֹךְ הַשֵּׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלִי וְלְבוּשׁ לְאֹר, כְּדִי לְגַלּוֹת אֹר יִתִּיר וְשְׂבָח וְתוֹסֶפֶת אֹר רַב מִלְּמַעַלָּה, אֲכַל אֱלֹ נְשִׂאֵי הָעֵדָה נְטִילוֹ לְעִצְמָם הַשֵּׁם וְהַצִּמְצוֹם וְאַחֲזוּ בְּמַחְלֻקָּת, הַנִּמְדֵי שֶׁךְ מַחְלֻקָּת הָאוֹתִיּוֹת בְּנְתִיבוֹת שׁוֹנִים וְחִילוֹת שׁוֹנִים, כִּי הַמַּטָּרָה בְּאֵמֶת לְחַבֵּרם וְלְצַרְפֵּם לְבְּחִינַת שְׁלוֹם לְגַלּוֹת כִּי כָּל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם, עַל יְדֵי הַהַתְּגַבְּרוֹת, אֲךְ הֵם כְּאִמּוֹר נְטִילוֹ כּוֹחַ הַגְּבוּרָה לְהַתְגַּבֵּר בְּמַחְלֻקָּת נִגַּד מִשֶּׁה וְאַחֲרָן. בְּקָר וְיִדְעֵי יִי אֶת אֲשֶׁר לוֹ. אֲמָאִי בְּקָר, וְאֲמָאִי קוֹדֶשׁ

וְלֹא טָהוֹר. אֲלֵא אֵינֶנּוּ מִטְהוֹרָה דְּטָהוֹר קָא אַתְיִין, וְקָדוֹשׁ בְּהֵנָּה. אָמַר מִשָּׁה, בִּקֵּר, דְּכִדִּין בְּתָרָא דְּכֵהֲנָא אַתְּעַר בְּעִלְמָא, אִי אַתְּנִין בְּהֵנִי, הָא בִּקֵּר, פִּלְחוּ עֲבוּדָה דְּבִקֵּר, וְכִדִּין וְיִידַע יְיָ אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקָּדוֹשׁ. אֵת אֲשֶׁר לוֹ סָתַם, דָּא לִיִּרְאִי. וְאֵת הַקָּדוֹשׁ, דָּא בְּהֵנָּה, כִּדִּין וְהַקְרִיב אֱלִיִּי. וְלִית מָאן דְּאֶבְחִין מְלָה, אֲלֵא בִּקֵּר, אִי תִתְחַזֵּן לְאַשְׁתְּאַרָא בְּסִטְרָא דִּינָא, בִּקֵּר לֹא סָבִיל לְכוּ, דִּהָא לָאו זְמַנִּיה הוּא. וְאִי תִתְחַזֵּן לְאַשְׁתְּאַרָא בְּחֶסֶד, הָא זְמַנִּיה הוּא, וְתִשְׁתְּאַרֵּון גְּבִיּה, וְיִקְבֵּל לְכוּ. – בּוֹקֵר וְיִידַע ה' אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקָּדוֹשׁ כִּי יִקְרִיב אֱלִיִּי. בּוֹקֵר דֹּאבְרָהּם וְחֶסֶד וְאוֹר הָאֲהָבָה דֹּאזִיל עִם כּוֹלִיָּה יוֹמִי וּמִידוּת, וְיִידַע אֹר אֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת, הַנִּמְשָׁךְ מִשֶּׁם הוֹי"ה כִּנ"ל אֵת הָאֵל לְכוּת מְקוֹם הַלְבוּשׁ הָרַב לְמַטָּה הַמִּתְלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר אֲשֶׁר וְהִרְאֵשׁ וְעוֹלָם הָבֵא הִיא הַבִּינָה מְקוֹר הַנְּתִיבוֹת שְׁלוֹם, לוֹ לְמִקְוֶה מִדּוֹר הַקְּלִיפּוֹת. אֹר מְלוּבֵשׁ, לְמַה בּוֹקֵר הוּא זְמַן הַבִּירוֹר מִי רֹאזִי לְכַהֲנָה בְּאַמְתָּ? וְלְמַה קָדוֹשׁ וְלֹא טָהוֹר? אֲלֵא הֵם בָּאוּ מִצַּד שֶׁל טָהוֹר הַמִּיטְהַר מִטּוּמְאָת קְלִיפָת הָאוֹר הָאֲטוּם וְהַמְלוּבֵשׁ וְהַנִּסְתָּר גַּם בְּמִקְוֶה הַקְּלִיפּוֹת, וְקָדוֹשׁ הִכְהֵן אֲשֶׁר שׁוֹרְשׁוֹ בְּאוֹר הַחֶסֶד וְאֲהָבָה הַגְּלוּיָה שְׂבֻדָּעָת. אָמַר מִשָּׁה, בּוֹקֵר תַּחֲלִית הַזְּמַן הַנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת מַעַל הַזְּמַן, כִּשְׁכַּתֵּר הִכְהֵן מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, כִּי אִז מִתְּלַבֵּשׁ אֹר הַכֶּתֶר וְהַרְצוֹן שֶׁל ה' לְבָנָיו שֶׁהִיָּה טָרַם הַזְּמַן וְהַבּוֹקֵר, כִּי יֵשׁ עוֹלָם שְׁנָה נֶפֶשׁ, מְקוֹם זְמַן וְאָדָם בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה, אִם אַתֶּם כֹּהֲנִים אֲנָשִׁי חֶסֶד וְאֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת הַמְּלַבֶּשֶׁת בְּאֲהָבָה שְׂבִימִים, הָרִי בּוֹקֵר הַתּוֹאֵם לְבְּחִינַת הַכֹּהֲנִים לְכֵן עֲבָדוּ עֲבוּדַת הַבּוֹקֵר, וְאִז וְיִידַע ה' אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקָּדוֹשׁ כִּנ"ל, כִּי תַהֲיוּ כְּלִי רֹאזִי לְגִילּוֹי הָאֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת כְּפִי הִרְאִי לְכַהֵן בְּבּוֹקֵר. אֵת אֲשֶׁר לוֹ – נֹאמַר בְּלִשׁוֹן סְתוּם, סָתַם זֶה לְיוֹם אֲשֶׁר אֲמֹרִים לְגָלוּת הָאוֹר הַסְתוּם וְהַגְנוּז בְּמִקְוֶה בְּכוּחַ גְּבוּרָתָם עַל יִצְרָם. וְאֵת הַקָּדוֹשׁ זֶה כֵּהֵן הַנִּמְשָׁךְ מִקְדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן וְאֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת הַגְּלוּיָה. אִז וְהַקְרִיב אֱלִיִּי כִּי כָל מַה שֶּׁאָדָם עוֹלָה מִדְּרָגָה לְדְרָגָה הוּא מִתְקָרֵב אֱלִיִּי יִתְבָּרַךְ וְיִכּוֹל לִידַע אֵת הַשֵּׁם בְּהִבְנָה יִתְרָה וְכו'. וְאִין מִי שִׁיבְחִין בְּדִבְרֵי לְגָלוּת דְּרָגַת הָאָדָם אִיזָה גִּילּוֹי אֹר יִכּוֹל לְקַבֵּל, אֲלֵא בּוֹקֵר שֶׁהוּא זְמַן גִּילּוֹי אֹר הַחֶסֶד וְאֲהָבָה. לְכֵן אָמַר לָהֶם מִשָּׁה, אִם תִּתְרָאוּ לְהַשְׁאֵר בְּצַד הַדִּין וְצִמְצוּם וּמַחְלֻקָת הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת טָרַם צִירּוּפָם, שֶׁאִז לֹא יִכּוֹלוּת לְקַבֵּל אֹר הָרַב מִלְּמַעְלָה, בּוֹקֵר לֹא יִסְבִּיל אֶתְכֶם כְּלִי רֹאזִי, אֲלֵא תַהֲיָה בְּחִינַת שְׂבִירַת כְּלִים וּמִיתָה. שֶׁהָרִי לֹא זְמַנּוּ הוּא לְהִיּוֹת מְלוֹךְ בֶּשׁ בְּצִמְצוּם וּגְבוּרָה וְהַסְתָּרָה עַד רִיבּוּי כִּסּוּי וְקְלִיפּוֹת, אֲלֵא זְמַנּוּ דִּיִּקָּא לְהַתְּגַלּוּת וּלְגָלוּת הַשְּׁלוֹם וְאֲהָבָה, הַפֶּךְ הַמַּחְלֻקָת שֶׁפְּעַלְתֶּם. וְאִם תִּתְרָאוּ לְהַשְׁאֵר בְּחֶסֶד וְאֲהָבָה

וְשְׁלוֹם עִם אַהֲרֵן לְכַבְּדוֹ לְתַת לוֹ מְקוֹמוֹ הַקָּדוֹשׁ לְהַתְּגַבֵּר בְּכוּחַ הַלּוּוִים לְשִׁים לְעִצְמוֹם גְּבוּל לְהַתְּרַחֵק מִן הַתְּנַשְׁאוֹת וְדְרָגָה שֶׁאֵינָה שְׁלֵכֶם, אִזִּי דִיִּקָּא יִתְגַּלֶּה אֹר הַחֶסֶד, הָרִי זְמַנּוּ הוּא, וְתִשְׁאֲרוּ אֲצִלוּ בְּסִמּוּךְ לוֹ וְיִקְבֵּל אֶתְכֶם כְּלִי רֹאזִי לְקַבֵּל אֹר אֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת שֶׁל הַכְּהֵן הַמִּתְלַבֵּשׁ בִּי מִים וּבְמִידוּת. שֶׁהוּא בְּחִינַתְכֶם הָאֲמִתִּית וְהִרְאִיָּה.

בְּמַתָּה. בְּקִטְרֵת. דִּהָא קִטְרֵת בְּעִי לְשׁוֹשְׁבֵינָא, לְאַתְקִטְרָא עַל יְדֵיהּ בְּכֵלָא, וְלְאַתְקִשְׁרָא. מָאן שׁוֹשְׁבֵינָא. דָּא בְּהֵנָּה. וְכִגְלִין בְּה', וְתַהֲיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ הוּא הַקָּדוֹשׁ, וְלֹא הַטְהוֹר. תִּרְיִן דְּרִגִּין אֵינֶנּוּ: קָדוֹשׁ. וְטָהוֹר. כֵּהֵן, קָדוֹשׁ. לִי, טָהוֹר. וְעַל דָּא הַקָּדוֹשׁ בְּתִיבָה. – בְּמַה יִידַע? זֶה הַבִּירוֹר, מַה הוּא מְקוֹמְכֶם הָאֲמִתִּי כְּפִי חֲכָמַת הַתּוֹרָה וְשׁוֹרֵשׁ הַנִּפְשׁוֹת, כָּל אֶחָד לְפִי חִילוֹ וְנִתִּיב שְׁלוֹ, לְהִיּוֹת בְּמִקְוֶה וּבְשְׁלוֹם עִם חֲבֵרוֹ. בְּקִטְרֵת לְעִלוֹת עֵשֶׂן, וְעוֹלָם שְׁנָה נֶפֶשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְחֲבֵר כָּל הָעוֹלָמוֹת וְהַלְבוּשִׁים לְשׁוֹרֶשׁם, שֶׁהָרִי קִטְרֵת צְרִיכָה שׁוֹשְׁבִין הַמַּחְבֵּר חֵתֵן וְכֵלָה בְּחוּפָה לְגָלוּת אֲהָבָה וְהַקְשֵׁר בִּינֵיהֶם, לְהַתְּקַטֵּר עַל יְדֵיהּ בְּכֵל, כִּי עַל יְדֵי עֵשֶׂן הַקִּטְרֵת מְגַלִּים בְּכֵל הַמְּדַרְגּוֹת אֵת אֹר הָאֲהָבָה הַמְּלוּבֵשׁ, וְעַל יְדֵי זֶה אוֹהֵב אֵת עֲצָמוֹ עִם ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּרָגָה וְדְרָגָה בְּכָל עוֹלָם וְעוֹלָם, וְזֶהוּ דִיִּקָּא עַל יְדֵי הַכָּל וְשֶׁהוּא הַיְסוּד בְּחִינַת הַצִּדִּיקִים הַכֹּהֲנִים הַקָּדוֹשִׁים הַמִּתְגַּבְּרִים עַל יִצְרָם, וְלְהַתְּקַשֵּׁר עַל יְדֵי הַקִּטְרֵת, לְהִיּוֹת מְקוֹשֵׁר וּמַחְבֵּר בְּדַעַת שְׁלָמָה לַה' יִתְבָּרַךְ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲדוּת וְאֲהָבָה יִתְרָה. מִי הַשׁוֹשְׁבִין הַפּוֹעֵל הַחִיבוּר? זֶה הִכְהֵן אִישׁ חֶסֶד וְאֲהָבָה. וּמִשׁוּם כֵּךְ שָׁזוּ מַהוּתוֹ וְזֶה שׁוֹרְשׁוֹ הָאֲמִתִּי, לְכֵן וְהִיָּה הוּוֹה בְּמַהוּתוֹ הָאִישׁ אֲשֶׁר הַדְּבּוּק בְּאֲשֶׁר וְעוֹלָם הָבֵא כִּנ"ל, יִבְחַר וְיִבְרַר ה' יִתְבָּרַךְ בְּכוּחַ הַקִּטְרֵת כִּנ"ל, הוּא הַקָּדוֹשׁ הַמּוֹבִדֵּל כִּנְגַד הַקִּי דוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן, הוּא הִכְהֵן הַנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת אֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת שְׂמַעַל הַזְּמַן, וְלֹא הַטְהוֹר שְׂכַנְגַד בִּירוֹר טּוּמְאָת אֲטִימּוֹת הָאוֹר. שְׁנֵי דְרָגוֹת הֵם. קָדוֹשׁ וְטָהוֹר. כֵּהֵן קָדוֹשׁ, לִי טָהוֹר כִּנ"ל. כִּי הִכְהֵן הוּא כִּנְגַד הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן טָרַם הַהִתְּלַבֶּשׁוֹת, כְּפִי שֶׁהִיָּה הַכֵּן בְּמוֹחַ הָאֵב טָרַם הַבְּרִיאָה וְכְפִי שִׁיחִיה לְעִתִּיד לְבוֹא, וְלִי הוּא כִּנְגַד אֲהָבָה שְׂבִימִים וְכִי מִידוּת בְּחִינַת גְּבוּרָה וְצִמְצוּם, וּבְכוּחוֹ לְגָלוּת אֹר אֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת עַל יְדֵי הַתְּגַבְּרוֹת עַל יִצְרַת הַמַּחְלֻקָת וְהַצִּמְצוּם, וְעַל זֶה הַקָּדוֹשׁ כְּתוּב בְּפִסְק. בְּהָא הִידִיעָה, כִּי הוּא יְחִיד וּמִיּוּחָד בְּבְחִינָתוֹ לְגָלוּת עֵצֶם אֹר אֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת. וְהִי רְצוֹן שִׁתְּגַלֶּה בְּמַהֲרָה אֹר הָאֲהָבָה שְׂבֻדָּעָת וְאוֹר הַצִּדִּיקִים הַגְּנוּזִים וְהַשְּׁלוֹם הַגָּדוֹל וְגַר זֶאֵב עִם כֶּבֶשׂ וְכו' וּמִלֵּאָה הָאֲרִץ דַּעָה אֵת ה' בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מואת לאיזה ענין, סובב כוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זוהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלוק במדותיו ובמאמרותיו, שלא יהא לו חילוק בין בטיבו בין בעקו, תמיד ומצא בו השם יתברך. וזה זכין עליידי התורה ועליידי הצדיקים שהם נקראים שלום, שעליידי זה יזכה לאהב אותו ויתברך בכל מקום הן בטיבו וכו', ולאהב את חבריו ויהיה שלום בין כל ישראל:
- ב. אפילו אם אתה משקע במדור הקלפות, ואתה במדרגת התהוה מאד, עד שגדמה לך שאי אפשר לך עוד להתקרב אליו ויתברך מחמת שנתרחקת מאד ממנו, אף על פי כן תדע, שאפילו במקומך גם כן שם תוכל למצא אלהותו, ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו ויתברך ולשוב אליו בתשובה שלמה, כי לא רחוקה היא ממך אלא שבמקומך שם רבו חלבושים:
- ג. זה שמתגבר על יצרו וכופה את יצרו הרע, הוא דומה למלאך ה' צבאות ממש, ואפילו מדברים נשמיים הוא יכול ללכת איתות התורה. ואפילו כשהוא מדבר עם הגוים או שרואה מדותיהם, הוא יודע את החיות אלקות, הינו איתות התורה שם. וזוכה שיתגלו לו סתרי תורה, הינו אוריתא דעתיא סתימאה, וזוכה לטעם טעם אור האהבה שבדעת, שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות.

תפילה על פי הלימוד

הפח והגבורה של הצדיקים האמתיים אשר זכו לבקש את יצורם, אשר הם דומים למלאך ה' צבאות ממש, ועמדו בנסיונות רבות אין מספר, וכבשו את תאוותם וכפו את יצורם תחתם, עד אשר שברו ובטלו את יצורם לגמרי, וזכו להתדבק בך באמת, בתכלית הפעולה והשלמות שאין שלמות אחריו. ובזכותם ובהם הגדול נשענתי, שתהם ותחמל עלי בזכותם, ותשפיע עלי מזהם וגבורתם, ותעזרני שאזכה נסיון לבקש ולהכניע ולשבר ולבטל את יצרי הרע, שאזכה לשבר ולבטל כל התאוות רעות ומדות רעות לגמרי ולא ישאר בי שום רע כלל, ואזכה לשוב בתשובה שלמה לפניהם באמת ובלב שלם. ותעזרני שהרע שגאחו בי יפל ויתבטל לגמרי, והטוב והתורה הקדושה תנעלם ונסתר בי ובמדותי, הכל יתברר ויתגלה ויתוסף עליו אור רב מלעלא, עד שאזכה לגלות ולהאיר כל הטוב שבי. ותזכני לעלות מדרגא לדרגא בקדשה גדולה, עד שאזכה להתקרב אליך, ולהתדבק בך ובתורה הקדושה באמת ובתמימות. ותפתח לי אור הדעת שאזכה להפיר אותך ולהתדבק בך תמיד באהבה יתרה, באהבה רבה ואהבת עולם, באמת ובאמונה, בקדשה ובטהרה, ותמעט הצמצומים והחלבושים והמסכים המכדילים, ותזכני לידע ולהפיר אותך בלי צמצומים ולבושים רבים, ותקרבני אליך בהתקרבות גדול ובתהגלות הדעת דקדשה מעתה ועד עולם:

אני מאמין באמונה שלמה, שגם במקומי שאני שם עכשיו בעת הזאת, גם שם אתה נמצא, כי לית אתר פנוי מנף ובכל המקומות ממשלתך. על כן הום וחמל עלי, ואל תסתור פניך ממני אפילו במקומות הללו המגנים מאד, "גם שם ידך תנחני ותאחזני וימנך". מלא רחמים, "מעשי ידיך אל תרם" אהו בי והוציאני מהרה מכל אלו המקומות השפלים והמגנים, ותעזרני לבקש אותך תמיד בכל המקומות שאני שם, ואזכה לקום מקרא שכתוב, ובקשתם משם אתה' אלקי ומצאת פי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך. ותהיה נמצא עמי תמיד בכל עת, ותקרבני אליך ברחמיך אף על פי שאני זוכה לדרש ולבקש אותך בראוי. ותקום מקרא שכתוב, נדרשתי ללא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני הנני אלגזי לאיכרא בשמי, שפחתי אליך כפי, פרשתי ידי בלחיים, נפשי בארץ עניפה לך סלה. אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים. הנני יהיה חננו כי רב שבענו בזה. כי שעה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו. דבקה לעפר נפשי חני דבכרתי. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. הושיע לעזרתי אדני תשועתי. ומהר להלצני ולהוציאני מכל אלו המקומות המגנים והמטנפים והמזככים והמגשמים מאד. "אל תכלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה" ומהר לגאלי ברחמיך, ולהוציאני ולהעלותני ולטהרני מכל הפגמים שפגמתי לפניה, עלייך כל המטאים והעונות והפשעים שהטאתי ושפשעתי לפניה מנעורי עד היום הזה, בשוגג ובמזיד באנס ובגזון הום ותחמל עלי ותשפיע עלי כח וגבורה דקדשה מן

רבון עלמין אנת חד ולא בהשכן, אנת הוא עלאה עליך עלאין סתימא דכל סתימין, לית מחשבה תפיסה בך כלל, אנת הוא מלא כל עלמין וסובב כל עלמין ולית אתר פנוי מנף כלל, כי מלא כל הארץ כבודך ומלכותך בכל משלה. ואתה מחיה את כלם, כל צבא מעלה וכל צבא מטה, כל התיכלין והמדרגות הקדושות, וכל המדרגות והתיכלין של השמא והסמרא אהרא, ואפילו בעשר פתרון דמסאבותא מלבש חיותך, יתברך לעד ולנצח נצחים, ואין שום סמרא אהרא וקלפה וטמאה בעולם שלא יהיה מלבש בהם חיותך יתברך, כי אתה מחיה את כלם, ומבלעדיך אין להם שום חיות וקיום כלל. ואפילו בכל לשונות הגוים ובכל המדות רעות ובכל התאוות רעות, ואפילו בכל העברות והמסורים שבתורה מלבש ומסתור חיותך ויתברך, כי מלכותך בכל משלה. על כן באתי לפניה ה' אלקי ואלקי אבותי אדוניך, להלות ולחנן פניך ולשטח פפי לרחמיך וחנינותיך, שתהנני בהסדיך הגדולים, ותשפיע עלי שכל ודעת דקדשה וכה וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר על יצרי הרע ולכופו להשתעבד לך באמת, ואזכה להפיר אותך ולהתקרב אליך בכל מקום, בין בטיבו בין בעקו חס ושלום, תמיד אתקרב אליך, ואזכה לקום מקרא שכתוב, בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר. ולהתדבק בך תמיד, ותזכני ותעזרני להפיר אותך ולהתקרב אליך באמת, ולשוב בתשובה שלמה לפניהם במקום שאני שם עכשיו בעת הזאת, ואם בעונותי הרבים נפלתי למקום שנפלתי ונרדתי למקום שירדתי, אהעליפניך

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
מרזו תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמות
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.